

Vor musteri eru of háreist, en mannúðin of lág.
 Vor mentun er svo stór, en vor farsæld er svo smá.
 Og verkin miklu hyljast und vesaldómsins mynd,
 því veröldin sem forðum er ill og hlaðin synd,
 þótt enn þá hringi klukkur í kyrkjum fólk til tíða.

Æ, eg vil ekki halda til helgrar messu inn;
 í haldi fjögra veggja ei drotnar guðinn minn.
 Þótt ómi fólksins söngur og organs þunga spil,
 það ekki getur vakið mig sanna lífsins til,
 svo lengi sem þú, kyrkja, öllum lokar gluggum þínum.

Því vék eg út úr borginni og gekk í grænan skóg,
 þar glitra sá eg liljuna hvíta sem snjó.
 Og rós sem meyjar varir og roði aftans skær
 bjó rétt á móti bláklukku er lit frá himni fær.
 Öll blómin tárbot sabbatsljóð mót sólu þögl lásu.

Eg gekk mig inn í blómlund, sem greinum huldist af,
 og grænu laufin fléttuðu dulinn rúnastaf,
 sem geymir lífsins speki ef lesinn rétt hann er
 og leiðir þig til sannleikans ef mynd hans fylgir þér,
 því guð hann reit á laufin á lífsins fyrstu árum.

Og morgunblærinn andaði ilmi jurtum frá.
 Í unaðsleiðslu vaggast sérhvert blað og strá.
 Á greinum fuglar sungu um frelsi, líf og sól;—
 þeir fögru skógarenglar, þeir sungu til mín jól.—
 Þeir fluttu til mín barnsljúfa friðinn æskutíða.

Minn hugur fylltist lotning og helgri andagift,
 sem hversdagsbjargsins þyngd væri af sál minni lyft.
 Mér fanst mitt hjarta titra af heitum geislastraum,
 því hér bjó andi lífsins og breytti vöku í draum,
 en draumur sá var vakandi dreymdur, því eg skildi.